

Νά τού τον στείλω τὸν υἱόν του 'ς τὸ κακουργιοδικεῖον νά ἰδῇ τί ἐστὶ Καρβαγάν... Ἀκούς ἐκεῖ νά σηκώσῃ χέρι ἐπάνω εἰς δημοτικὸν ἄρχοντα, ἐπάνω εἰς τὸν δήμαρχον... Ὡς τὸ κακουργιοδικεῖον τὸν ἀχρεῖον...

— Εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον!... τὸν υἱόν μου, τὸν Ῥοβέρτον μου!... δὲν εἶνε δυνατόν... Καὶ τί ἔκαμε;... εἶπεν ὁ μαρκήσιος μετὰ φωνῆς ἐσθεσμένης.

Ὁ Καρβαγάν ἤλθε πλησίον του καὶ προσκολλῶν σχεδὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ μαρκησίου τὸ φλέγον πρόσωπόν του, ἀνεφώνησε:

— Ἐμὴμήθη τὸν πατέρα του, ἀπήγαγε μίαν κόρην... Μοναχὰ ἐπειδὴ ἡ κόρη ἀντεστάθη..., τὴν ἐπνίξε. Τί ἀπλούστερον τούτου;

— Ἀδύνατον εἶνε, κύριε, ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος ἱκετευτικῶς. Συλλογίσου, κύριε, ὅτι καὶ σὺ ἔχεις υἱόν... Εἶνε ἀθῶος ὁ Ῥοβέρτος μου... Λυπήσου με... εἰμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου... Ἀναγνωρίζω ὅλα μου τὰ πταίσματα... Ἀλλὰ σε παρακαλῶ... Εἰξεύρω ὅτι ἀπὸ τὰς χειρὰς σου κρέμαται ἡ τύχη τοῦ Ῥοβέρτου μου. Φανού ἐπιεικὴς καὶ συγχώρησέ με... Σῶσέ τον.

Ἀλλ' ὁ Καρβαγάν ἐσταυρωμένως ἔχων τὰς χειρὰς ἴστατο ἀπαθὴς πρὸ τοῦ ἀγωνιώντος γέροντος.

— Πρὸ ὀλίγου μὲ ὕβριζες, καὶ τώρα με παρακαλεῖς... Ἀνανδρία καὶ ὑποκρισία!... Καὶ μήπως εἰμαι φίλος σου καὶ θέλεις νά σε συνδράμω;

Ὁ γέρονς ἐκλινε τὴν πολιὰν κεφαλὴν του καὶ εἶπε συντετριμμένος.

— Κύριε Καρβαγάν..., λυποῦμαι ἀπὸ καρδίας δι' ὅσα σὰς ἔκαμα...

— Καὶ πιστεύεις ὅτι θὰ ἐξαλείψῃς τὴν ὕβριν δι' ὀλίγων λέξεων;... Ἀκόμη ἔχω ἐπὶ τοῦ προσώπου μου τὰ ἴχνη της...

Καὶ ἀρπάσας ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν γηραιὸν Ὀνώριον, εἴλκυσεν αὐτὸν βιαίως εἰς τὸ παράθυρον.

— Κύτταξ' ἐκεῖ, βλέπεις τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐκεῖ κάτω ὅπου μὲ αἰματοκύλισες μὲ τὰ ἄλογά σου καὶ μ' ἐκτύπησες μὲ τοὺς δούλους σου; Τὸ βλέπεις;

— Αἶ! ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος ἐξημμένος, καταβαίνοντες ἀν' θέλης κάτω, καὶ ἀν' ἀπαιτήσης, εἰμαι πρόθυμος νά γονατίσω εἰς τὸ ἴδιον μέρος καὶ νά σε παρακαλέσω νά μου σώσης τὸν υἱόν μου!

Βλέπων τὸν ἐχθρόν του ἡττημένον, ἱκετεύοντα καὶ θρηνοῦντα ὁ τύραννος ἐστάθη ἐπ' ὀλίγον ἀκίνητος καὶ ἄφωνος. Παρετήρει τὰ ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ Ὀνωρίου καταρρέοντα δάκρυα καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν: Ἰδοὺ ἐξηυτελίσθη εἰς τοὺς πόδας μου, τὸ φλογερὸν ὄνειρόν μου ἐξεπληρώθη θριαμβεύω, εἰμαι εὐτυχής. Ἀλλ' ἤσθ' αὐτοῦ ὅμως ὅτι δὲν ἦτο πράγματι εὐτυχής. Διέμενον ἐν ἑαυτῷ πικρία τις καὶ ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως δὲν εἶχε κατασβεσθῇ. Ἐκαμε μεταβολὴν καὶ ἀπερχόμενος εἶπε:

— Καμμίαν σημασίαν δὲν δίδω εἰς τοὺς λόγους σου... Σὲ ἔχω εἰς τὰς χειρὰς μου καὶ δὲν σε ἀφίνω. Σὺ πρῶτος ἤρ-

χισες τὸν ἀγῶνα, μὴ λοιπὸν ἀπορῆς ἀν' ἐγὼ τον παρατείνω. Σὺ εἶχες καὶ κοινω-νικὴν θέσιν, καὶ περιουσίαν, καὶ ὑπόληψιν, τὰ πάντα εἶχες σὺ, καὶ ἐγὼ τίποτε δὲν εἶχα... Ἐντὸς ὀλίγου θὰ κάμωμεν καὶ οἱ δύο τὸν λογαριασμόν μας.

Ἐκ τῆς ἀποκρίσεως ταύτης ὁ μαρκήσιος ἐνόησεν ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἀπόλετο. Ἐξάλλος δὲ ἀνεφώνησε πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του:

— Ἐὰν ὑπάρχῃ δίκαιος Θεὸς θὰ σε τιμωρήσῃ... Ἐχεις καὶ σὺ υἱόν. Καὶ ἐπειδὴ σὺ εἶσαι ἀδυσώπητος πρὸς τὸν υἱόν μου, καὶ ὁ υἱός σου θὰ φανῇ ἀδυσώπητος πρὸς σέ!... Κακοῦργε! ἔκαμες ἐν-τιμον υἱόν, καὶ αὐτὸς θὰ σε τιμωρήσῃ, ἀπ' αὐτὸν θὰ το εὔρης μίαν ἡμέραν!

Ἐφρικίασεν ὁ Καρβαγάν ὑπὸ φόβου καὶ ὀργῆς, καὶ εἶπε:

— Καὶ πῶς μού το λέγεις τοῦτο;

Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος δὲν ἀπεκρίθη καὶ ἐβάδιζε θολὸν ἔχων τὸ βλέμμα καὶ ἀτάκτους τὰς κινήσεις τοῦ σώματός του.

— Θαρρῶ, μὰ τὴν πίστιν μου πῶς του ἔφυγε, ἐψιθύρισεν ὁ Καρβαγάν πρὸς τὸν Μαδητὴν.

— Ἀ! ἄ! ἄ! ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος... οἱ ἴδιοι οἱ ἐχθροί μου θὰ με ἐκδικήσουν... Μάλιστα, ὁ υἱός σου εἶνε ἐν-τιμος νέος... Ἐφυγεν ἀπὸ τὴν πατρικὴν του οἰκίαν, καὶ θὰ φριξῇ ὅταν ἰδῇ τί κακὰ θὰ γίνουν ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του!

Καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Καρβαγάν ἀνεφώνησεν:

— Ἐξ' ἀπ' ἐδῶ τέρας! Ἡ δουλειά σου ἔγινε... Μοῦ ἔκλεψες τὴν περιουσίαν μου, μοῦ ἔκλεψες τὴν τιμὴν μου... Τίποτε ἄλλο πλέον δὲν μου ἀπέμεινε παρὰ τὸ ἔργον μου... ἀλλὰ δὲν θὰ το πάρῃς καὶ αὐτό!

Καὶ δραμὼν εἰς τὴν τράπεζάν του ἤρε-πασε τὰ σχέδια του, τὰ ἐξέσχισε, τὰ ἔρριψε κατὰ γῆς καὶ τα κατεπάτησεν ἔπειτα λαβὼν βιαίως σφῦραν βαρεῖαν ὥρμησε πρὸς τὸν κλίσανον, καὶ φρικιδῶς καγχάζων προσεπάθει νά τον κατασυντρίψῃ. Ὁ Καρβαγάν ἐξάλλος ἐκινήθη νά τον ἀνα-χαίτισσιν, ἀλλ' ὁ γέρονς στραφεὶς πρὸς αὐ-τὸν ὡς παράφρων καὶ ἀφρίζων ἀνύψωσε τὴν σφῦραν καὶ ἀνεφώνησεν:

— Ὅπισω, ἡ σοῦ τὴν κατέβασα!

[Ἐπεται συνέχεια]. Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

Z'

— Δὲν εἶνε δυνατόν! εἶπεν ὁ Πιεδού-σης. Ὁ Τολβιάκ δὲν εἶνε γέρονς, δὲν εἶνε σακάτης, δὲν ἔχει μιὰ ἄσπρη τρίχα στὰ γένεια, καὶ εἶνε λιγάκι φαλακρός.

— Εἰμαι βέβαιος ὅτι εἶνε αὐτός, ἐπ-ανέλαθεν ὁ κύριος Λεκόκ.

Τότε γνωρίζει νά μεταμορφώνεται ἀ-ξιόλογα. Διορθωμένος ὅπως εἶνε, ἤμπορεῖ νά ἔμβῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, καὶ νά γυ-ρίσῃ ὅλα τὰ γραφεῖα τῆς ἀσφαλείας χω-ρίς κανεὶς νά τὸν καταλάβῃ.

— Ἴσως! Ὅταν ὅμως ἔχῃ νά κάμῃ μαζύ μου, δὲν τὰ βγάζει πέρα. Ἐκυψε καὶ ἠμπόρεσα νά ἴδω τοὺς ὀφθαλμούς του ἀνωθεν τῶν διόπτρων του. Αὐτὸ μοὶ ἤρκεσεν, ὅπως τὸν ἀναγνωρίσω ἀμέσως.

— Φθάνει νά μὴ σὰς κατάρλαβε καὶ αὐτός!

— Ἀδύνατον. Χθὲς ἔμεινα τρεῖς ὥρας μαζύ του εἰς αἵθουσαν, ἡ ὁποία ἐφωτί-ζετο ἀπὸ σαράντα κηρία, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι μ' ἐκύτταξε καλὰ ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορυφήν. Ἀντέστην εἰς τὴν δοκιμα-σίαν αὐτήν, καὶ τώρα μὲ πέρνει ὡς ἀ-ληθῆ Ναβάβ. Ἐὰν ἐγνωρίζεν ὅτι ἐγὼ εἶ-μαι ὁ γέρον Λεκόκ δὲν θὰ ἐτρίβετο μαζύ μου.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς σπῶ τὸ κεφάλι μου νά καταλάβω, διατί νά ἔλθῃ ὁ ἴδιος καὶ νά μὴ σὰς στείλῃ ἀληθινὸν πράκτορα.

— Διότι δὲν ἐπιθυμῶ νά γνωρίζῃ κα-νένας τὸ μυστικόν του, καὶ αὐτὸ φανε-ρώνει ὅτι ἀκολουθεῖ καλὰ ἴχνη. Ἐὰν ἡ κληρονομία τοῦ λοχαγοῦ δὲν τὸν ἐνδιέφε-ρε πολὺ, δὲν θὰ ἐλάμβανε τόσην ἐνόχλη-σιν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὥρα διὰ συνομιλίας. Μὲ περιμένει, καὶ ἴσως ἀκούει ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν.

— Ὅλιγον θὰ τοῦ χρειασθῇ αὐτό, διότι ὁμιλοῦμεν πολὺ σιγά.

— Καλὰ! ἀλλ' ἄς σπεύσωμεν. Πόση ὥρα σοῦ χρειάζεται διὰ ν' ἀσπρίσῃς, νά ἐνδυθῇς ὡς πολίτης καὶ νά πᾶς νά στα-ματήσῃς εἰς τὸ βουλευτάρτον, ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἐξόδον τοῦ «Μεγάλου Ξενοδοχείου»;

— Εἴκοσι λεπτά, ἀρχηγέ, διότι ἡ βαφή, μὲ τὴν ὁποίαν βάφομαι ὡς μαῦρος βγαίνει πολὺ δύσκολα.

— Μὴν ἀνησυχῇς δι' αὐτό, διότι θὰ τὸν κρατήσω εἴκοσι πέντε λεπτά καὶ ἔτσι θὰ κερδίσῃς πέντε λεπτά περισσότερον.

— Καὶ ὅταν σταματήσῃ στὸν δρόμο θὰ τὸν πάρω ἀπὸ κοντά, τὸ ἐκατά-λαβα.

— Καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃς παρὰ μό-νον ἀφοῦ φθάσῃ εἰς ἕνα μέρος, διότι ἔχω ἰδέαν ὅτι δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, ὁδὸς Γοδῶ.

— Ἴσως πάῃ εἰς τῆς Ἰγγλέζας.

— Δὲν τὸ πιστεύω. Αὐτὸς πρέπει νά ἔχῃ κανέν μέρος ἐπιτήδης ὅπου πηγαίνει καὶ μεταμφιέζεται, καὶ στοχαζομαι ὅτι ἀν' ἐγνωρίζαμε αὐτὸ τὸ μέρος θὰ ἐμάν-θάναμε πολλὰ πράγματα. Λοιπὸν ἀνοίξε καλὰ τὰ μάτια, καὶ μὴ χάνης τὴν ὥραν σου εἰς τὸν δρόμον. Ἀφοῦ φύγῃς, θὰ σημάνω διὰ νά εἶπω εἰς τοὺς ἀνθρώ-πους τοῦ ξενοδοχείου ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθω σήμερον, καὶ θὰ κλεισθῶ ἕως νά ἐπι-στρέψῃς.

— Ὅλα τὰ λογαριάζετε, ἀρχηγέ. Εἶνε μία εὐχαρίστησις νά ἐργάζεται κανεὶς μαζύ σας.

— Πήγαινε ν' ἀσπρίσης καὶ νὰ ἐνδυθῇς, φλύαρε, εἶπεν ὁ γέρον Λεκὸκ.

Καὶ στρέψας τὰ νῶτα, ἤλθεν ἀκροποδῆτι καὶ ἠνέφξε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ὁ κύριος Χόλτζ οὐδόλως εἶχε κινηθῇ τῆς θέσεώς του.

Ἐκάθητο πάντοτε ἐπὶ τῆς ἀκρας τῆς ἑδρας του, ἅμα δὲ παρετήρησε τὸν Ναβῶβ ἡγέρθη ὡς νὰ ὤθησεν αὐτὸν ἐλατήριον. Ὁ Ναβῶβ τῷ ἔκκαμε νεῦμα νὰ ἐπανακαθίστη, ἐπανελάβε τὴν ἐπὶ τοῦ διβανίου μεγαλοπρεπῆ στάσιν του, καὶ εἶπε διὰ τρόπου λίαν ὑποχρεωτικοῦ :

— Εἴχατε κατὶ τι νὰ μ' ἐρωτήσετε, κύριε ;

— Ναί, πρίγκιψ, ἀπεκρίθη ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ κυρίου Τολβιάκ. Μίαν πληροφορίαν, ἡ ὁποία ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ὑπόθεσίν μας, καὶ τὴν ὁποίαν ἔχω ἀνάγκην νὰ γνωρίζω, πρὶν ἀρχίσω τὰς ἐρεῦνας. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐξηγήσατε σαφέστατα τὰς προθέσεις σας εἰς τὸν ἀξιότιμον πελάτην μου, τὸν κύριον Τιντσεμβραί, ὁ ὁποῖος μοὶ ἐκοινοποίησεν αὐτὰς σήμερον τὸ πρωί. Τῷ ἀνηγγείλατε ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ πλουτίσετε τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Ὁ-Σολιβάν, καὶ ἐπειδὴ σὰς ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι εἰς ἐξ αὐτῶν θὰ καταστῇ βαθύπλουτος, ἀφοῦ ὁ ἀποθανὼν ἄφησε δέκα ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸν πλησιέστερον τῶν πλαγίων συγγενῶν του, τῷ ἐδηλώσατε ὅτι θὰ δώσετε ὅλην τὴν περιουσίαν σας εἰς τοὺς ἄλλους, εἰς ἐκείνους, οἵτινες θὰ μείνουν πτωχοί, ἀποκλειομένου ἐκείνου, ὅστις θὰ κληρονομήσῃ τὸν λοχαγόν.

— Τοιαύτη εἶνε πραγματικῶς ἡ ἀπόφασίς μου, καὶ οὐδόλως μετέβαλλον γνώμην.

— Τὸ πιστεύω. Σὰς ζητῶ ὅμως τὴν ἄδειαν νὰ σὰς ὑποβάλλω μίαν περίπτωσιν, τὴν ὁποίαν ἴσως δὲν ἐσκέφθητε.

— Ὁμιλήσατε, κύριε.

— Εἶνε πιθανόν νὰ ζοῦν ἔτι πολλοὶ πλάγιοι συγγενεῖς τοῦ μακαρίτου Ὁ-Σολιβάν. Δύναται κανεὶς μάλιστα νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι οἱ πλάγιοι αὐτοὶ συγγενεῖς εἶνε πολυάριθμοι, διότι γνωρίζω ἤδη ὅτι ὁ λοχαγὸς εἶχε τέσσαρας ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι εἶχον ὑπανδρευθῇ. Ἄν ἔχῃ οὕτως, δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσῃ τίποτε νὰ πραγματοποιήσετε τὴν γενναίαν πρόθεσίν σας. Ὁ πλησιέστερος βαθμοῦ ἀνεψιὸς θὰ ἔχῃ τὰ δέκα ἑκατομμύρια τῆς κληρονομίας, χάρις δ' εἰς ὑμᾶς, πρίγκιψ, ἡ τύχη τῶν ἀποκληρωθέντων δὲν θὰ εἶνε ἀξία οἴκτου. Πιθανὸν ὅμως ἐπίσης νὰ ἐπέζησεν εἰς καὶ μόνος συγγενὴς τοῦ λοχαγοῦ. Αὐτὸς θὰ εἶνε μυριόπλουτος, ἀφοῦ θὰ κληρονομήσῃ ὅλην τὴν κολοσσιαίαν περιουσίαν τοῦ μεγάλου θεοῦ του, καὶ δὲν θὰ ἔχῃ ἀνάγκην τῆς ἰδικῆς σας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ ἐπιμένετε νὰ τῷ τὴν κληροδοτήσετε ;

Ὁ Ναβῶβ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν, καὶ εἶπε μετρῶν τοὺς λόγους του :

— Ἡ ἰδέα αὕτη οὐδόλως μοὶ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν. Ἐφ' ἂνταζόμην ὅτι μία οἰκογένεια, συγχειμένη ἐκ τεσσάρων κλάδων,

δὲν ἠδύνατο νὰ περιορισθῇ εἰς ἓν μόνον πρόσωπον, καὶ σὰς βεβαίω, ὅτι ἐπρωτίμῳ νὰ εἶχεν ἀκόμη πολλοὺς ἀπογόνους, καθόσον ἔχω ἀρκετὰ πλούτη, ὅπως τοὺς εὐχαριστήσω ὅλους, θὰ ἦτο δι' ἐμὲ μεγάλη εὐχαρίστησις νὰ κάμω πολλοὺς εὐτυχεῖς. Ἀλλ' ἐν τῷ αἵμα τοῦ Ὁ-Σολιβάν δὲν ῥεεῖ πλέον εἰμὴ εἰς τὰς φλέβας ἐνὸς μόνου ἀτόμου, αὐτὸ δὲν δύναται νὰ μὲ ἀποτρέψῃ τῶν προθέσεών μου. Ἡ εὐγνωμοσύνη δὲν μετᾶται ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως, τὴν δὲ εὐγνωμοσύνην μου ἔχει πᾶς, ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν γενεάν τοῦ γενναίου ἀξιώματι, ὅστις ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ πατρὸς μου.

Ἐνῷ ὠμίλει, ὁ ψευδὴς Ναβῶβ οὐδόλως ἀπόλεσε τοῦ βλέμματός τὸν ψευδῆ πράκτορα, παρετήρησε δὲ ὅτι ἡ διαβεβαίωσις, ἣν τῷ ἔδιδεν, ἦτο αὐτῷ λίαν ἀρεστή.

Ὁ κύριος Χόλτζ ἀνωρθώθη, ὡς εἰ ἐλαφρύνθη ὑπὸ τινος βάρους, καὶ ἐστερέωσεν ἐπὶ τῆς ρινὸς του τὰ δίοπτρα αὐτοῦ, ἅτινα μικρὰ διαστολὴ τῶν μύων τοῦ προσώπου εἶχε διαταράξει.

— Πρίγκιψ, ἀνέκραξε, τὸ αἶσθημα αὐτὸ σὰς τιμᾷ, τῶρα δὲ, ὅτε εἰμαι ἐντελῶς πεπεισμένος ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος, δὲν μοὶ μένει πλέον ἄλλο παρὰ ν' ἀρχίσω τὰς ἐρεῦνας μου, τὰς ὁποίας θὰ διεξαγάγω μεθ' ὅσου ζήλου καὶ μεθ' ὅσης νοημοσύνης εἰμαι ἱκανός, καί...

— Φρονεῖτε, κύριε, ὅτι θὰ διαρκέσουν πολὺ ;

— Ὁ ἀπαιτήσουν ἀρκετὸν καιρὸν. Αἱ δυσκολίαι εἶνε μέγισται.

— Σὰς κάμνω τὴν ἐρώτησιν, ἐπειδὴ δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ ἐπιτύχω. Κατὰ πρῶτον ἡ ἐν Εὐρώπῃ διαμονή μου δὲν δύναται νὰ παραταθῇ ἐπ' ἀόριστον. Πρὸ πάντων δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ πληρώσω τὸ ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου συναφθὲν χρέος. Ἐνεκα τούτου ἔχω μίαν πρότασιν νὰ σὰς κάμω. Δὲν ὠμιλήσαμεν ἀκόμη περὶ τῆς δικαίας ἀμοιβῆς, τὴν ὁποίαν θὰ σὰς ὀφείλω μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Ὑμεῖς ὁ ἴδιος θὰ προσδιορίσετε τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον, ὅσον καὶ ἂν εἶνε, δέχομαι ἐκ τῶν προτέρων, καὶ σὰς προσφέρω γὰρ τὸ διπλασιασὸν ἐὰν δυνηθῇτε νὰ ἐπιτύχετε, μὲχρι ὠρισμένης ἐποχῆς ἀπὸ σήμερον, παραδείγματος χάριν, μέχρι...

— Μέχρις ἐνὸς μηνός, διέκοψεν ὁ πράκτωρ.

— Θὰ ἐπρωτίμῳ καλλίτερα μέχρι δέκα πέντε ἡμερῶν.

— Δέκα πέντε ἡμέραι, εἶνε ὀλίγαι, ἀλλ' ἐν τούτοις θὰ προσπαθῶ νὰ εὐχαριστήσω τὴν Ἐξοχότητά σας, καὶ διὰ νὰ μὴ χάνωμεν οὔτε στιγμὴν θὰ σὰς ζητήσω τὴν ἄδειαν ν' ἀναχωρήσω.

Ὁ ψευδὴς Ναβῶβ παρετήρησε τὸ ὠρολόγιον, ὑπολογίσας δὲ ὅτι ὁ Πιεδούσης εἶχε καιρὸν ν' ἀλλάξῃ ὄψιν δὲν ἐπέμεινε πλέον ὅπως κρατήσῃ τὸν κύριον Χόλτζ, ὅστις προσέθεσεν ἐγχειρόμενος :

— Πρίγκιψ, αὐριον θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς πέμψω τὸ σχέδιον μικροῦ ἐγγράφου, τὸ ὁποῖον πιστεῶ ὅτι δὲν θ' ἀρ-

νηθῇτε νὰ ὑπογράψετε. Ἡ ἐξοχότητά σας γνωρίζει ὅτι αἱ ὑποθέσεις εἶνε ὑποθέσεις, καὶ δὲν θὰ θυμώσῃ ὅτι προτιμῶ τὰς γραπτὰς ἀπὸ τὰς προφορικὰς ὑποχρεώσεις.

— Ποσῶ; δὲν θὰ θυμώσω, εἶπε μειδιῶν ὁ ἄρχων τῆς Βαχώρας. Ὅπως δὲ σὰς φέρω εἰς θέσιν νὰ μάθετε ἀσφαλέστερον τὰ τῆς ἀμοιβῆς ὑμῶν, δίδω τὴν ἄδειαν νὰ πληροφωρηθῇτε παρὰ τοῦ κυρίου Ροτσχιλδ εἰς τί ποσὸν ἀνέρχεται ἡ πίστωσις τοῦ τρεχομένου λογαριασμοῦ μου.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλως διόλου ἀνωφελές, πρίγκιψ, ἀνέκραξεν ὁ ψευδὴς πράκτωρ, ὅστις ἐγένωσκεν ἤδη τοῦ νὰ βασισθῇ, καθόσον τὴν πρῶτὴν ἐπορεύθη καὶ ἔλαβε πληροφορίας ἐπὶ τῆς διαθεσίμου περιουσίας τοῦ Ἰνδοῦ.

Τὸ ποσόν, εἰς ὃ αὕτη ἀνῆρχετο, ἦτο στρογγύλον, διότι ἅπανα ἡ περιουσία τοῦ κυρίου Λεκὸκ ἀπετέλει τὸ ἐν λόγῳ κεφάλαιον.

— Μοὶ μένει ἀκόμη νὰ δώσω ἀποδείξιν παραλαβῆς εἰς τὴν ἐξοχότητά σας τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων, τὰ ὁποῖα μοὶ ἐδώσατε, ἀπεκρίθη ὁ αὐτοκαλούμενος Χόλτζ.

— Θὰ ἐνώσητε αὐτὴν μετὰ τοῦ ἐγγράφου, τὸ ὁποῖον θὰ μοὶ στείλετε αὐριον, εἶπεν ὁ Ναβῶβ.

Καὶ ἡγέρθη ἵνα δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὁ ἐπισκέπτης ὅτι ἔληξεν ἡ συνδιάλεξις.

Ὁ Τολβιάκ — διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτο καὶ δὲν ἠπατήθη ὁ κύριος Λεκὸκ — ὁ Τολβιάκ οὐδὲν εἶχε πλέον νὰ προσθήσῃ καὶ ἦτο νῆχαριστημένος ἐκ τῆς συνεντεύξεως, ἣν ἔσχε μετὰ τοῦ γενναίου τούτου ἑκατομμυριούχου. Ἐχαίρετιςεν, ὑποκλιθεὶς βαθύως, καὶ ἐξῆλθεν ὀπισθοχωρῶν.

Ὁ κύριος Λεκὸκ προέπεμψεν αὐτὸν μὲχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, βλέπων δὲ ὅτι ὁ μαῦρος οἰκονόμος δὲν ἦτο πλέον ἐν τῇ ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ θέσει του, ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ εἴπῃ :

— Ἡ διαμονὴ εἰς Παρισίους διαφθεῖρει τοὺς πλέον πιστοὺς ὑπηρέτας. Πρὸ ἐνὸς περίπου τετάρτου τῆς ὥρας ἔδωκα εἰς τὸν ἄνθρωπόν μου τὴν διαταγὴν νὰ ρίψῃ μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ ξενοδοχείου, καὶ δὲν ἐπανῆλθεν ἀκόμη. Ἐὰν μείνω ἀκόμη ἐδῶ τρεῖς μῆνας δὲν θὰ ἔχω τί νὰ τὸν κάμω. Εὐτυχῶς, κύριε, κανένα ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ μεταχειρισθῇτε διὰ νὰ ἐπανεύρετε τοὺς κληρονόμους τοῦ λοχαγοῦ, προσέθεσεν εὐθύμως.

Ὁ ὑποτιθέμενος Χόλτζ διεβεβαίωσεν ἐκ νέου ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν, ἐξῆλθε τοῦ ἐνδικοτήματος καὶ κατήλθε τὴν κλίμακα τοῦ ξενοδοχείου.

Ὅταν ἀνεφάνη ἐπὶ τοῦ βουλευδάρτου, ὁ Πιεδούσης περιεφέρετο ἤδη ἐκεῖ πρὸ δέκα λεπτῶν.

Η'

Ὁ Πιεδούσης ἦτο ταχὺς εἰς ὅλα.

Ὁ βίος, δὲν διήγεν ἄλλοτε ἐν τῷ στρατῷ καὶ ἀφ' οὗτο ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἀστυνομίας, εἶχε συνειθίσει αὐτὸν νὰ ὑπερνικᾷ ταχέως καὶ ἐπιτυχῶς οἶαν δῆποτε δυσκολίαν.

Τὸ ἀλλάσσειν ἐνδύματα καὶ ὄψιν, ἦτο διὰ τὸν πρῶτον ἀριθμὸν 29 ἀπλὴ παιδιὰ. Ἐντὸς τετάρτου τῆς ὥρας ὁ οἰκονόμος Ἀλῆς μετεβλήθη εἰς ἀγαθὸν πτωχὸν ἀστὸν τοῦ Ἑλούς, καθαρῶς ἐνδεδυμένος, μὲ πώγωνα ἀρτίως κεκαρμένον, καὶ ἀρκούντως ρυτιδωμένον.

Ὁφείλομεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἐγκαθίσταμενος μετὰ τοῦ κυρίου του, ἐφρόντισε νὰ κρατήσῃ ἐν τῷ εὐρεῖ ἐνδικαιτῆματι τοῦ ψευδοῦς Ναβάβ, ἐν δωματίον, ὅπερ ἐχρησίμευσεν αὐτῷ ὡς ἱματιοφυλάκιον καὶ ὡς κομμωτήριον. Τοῦ δωματίου τούτου ἐκράτει τὴν κλεῖδα, οὐδεὶς δ' ἐκτὸς αὐτοῦ εἰσῆρχετο ἐκεῖ.

Ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ ὁ Πιεδούσης ἐναποθήκευσεν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα τοῦ ἐπαγγέλματός του. Ἐν Λονδίῳ, ἔνθα ἐσχάτως ἐπορεύθη ἵνα προετοιμασθῇ μετὰ τοῦ κυρίου Λεκὸν εἰς τὰς προπαρασκευὰς τῆς ἐπιχειρήσεως, ἣν ἔμελλον ν' ἀναλάβωσιν, ὁ Πιεδούσης ἠγόρασεν ὅλα τὰ συμπαραμαρτοῦντα, ὧν ὑπελόγιζε νὰ κάμῃ χρῆσιν, ὅπως ὑποκριθῇ διάφορα πρόσωπα.

Κατεῖχε ποικίλους ἱματισμούς, πλήρη συλλογὴν φενακῶν, μίγματα διὰ βαφὴν καὶ χημικὰ ρευστὰ πρὸς ἀπάληψιν αὐτῆς.

Ἐπρομηθεύθη, ἄλλως τε, καὶ διὰ τὸν κύριόν του τ' ἀναγκαιοῦντα, διὰ τὴν ἐνδεχομένην περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ πρίγκιψ Ἰνδὸς θὰ εἶχεν ἀνάγκην νὰ γείνη ἐκ νέου Γάλλος.

Γινώσκων κατὰ βάθος τὴν τέχνην τοῦ ποιεῖν χρῆσιν τῶν βοηθημάτων τούτων, ὁ Πιεδούσης τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατέστη ἀμίμητος.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἔλαβε τὸν ἱματισμόν, τὴν στάσιν καὶ τοὺς τρόπους ἐντίμου ἀστοῦ, καὶ περιεδιάβαζεν ἤδη ἐπὶ τοῦ βουλευδάρτου, πρὸ ξενοδοχείου, θαυμάζων τὰ ἐξερχόμενα ὀχήματα, πλήρη ὠραίων Ἀμερικανίδων, θεώμενος ἐπὶ τῶν ὑελωμάτων τὰς λιθογραφίας τῶν εἰκονογραφημένων ἐφημερίδων, καὶ ἐνὶ λόγῳ περιδιάβαζων τὸσον φυσικῶς, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἐκλάβῃ τις αὐτὸν ὡς ἄεργον μικρὸν κτηματίαν.

Μεθ' ὅλην ὁμῶς τὴν φαυλομένην ἀδιαφορίαν του, ὁ γέρον ἀστυνομικὸς πράκτωρ οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἀπώλεσε τῶν βλεμμάτων αὐτοῦ τὸ περιστύλιον, οἱ δὲ ἐξησκημένοι ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ παρατήρουν μετὰ προσοχῆς πάντα ἐξερχόμενον τοῦ ξενοδοχείου.

Δὲν περιέμεναν ἐπὶ πολὺ, διότι, μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν, εἶδεν εἰσδύοντα μεταξὺ τῶν πρὸ τῆς θύρας ὁμίλων τὸ εἰδεχθὲς πρόσωπον, ὅπερ ἔλεγεν ὅτι ὀνομάζεται κύριος Χόλτζ.

Δι' ἐνὸς μόνου βλέμματος κατεμέτρησεν αὐτόν, ἵνα εὕρῃ τὸ πλημμελὲς τῆς μεταμφιέσεώς του, καθόσον ἤθελε ν' ἀντεκδικηθῇ.

Ὅτε ὁ Τολβιάκ παρουσιάσθη ἵνα ὁμιλήσῃ τῷ Ναβάβ, ἐπέτυχε νὰ διαβῇ ἀγνώριστος, ὁ δὲ Πιεδούσης ἐμνησικακεῖ διὰ τὴν ἐπιτυχή μεταμφιέσιν του.

Τὴν φορὰν ὁμῶς ταύτην τὸ βλέμμα του δὲν τὸν ἠπάτησεν.

— Τὰ γένεια του εἶνε κακοκολλημένα εἰς τὸ δεξι μάγουλο, ἐπιθύρισε, καὶ ἡ περούκα του δὲν εἶνε καλοβαλμένη ἀπ' ὀπίσω. Ἄν τὸν ἐκύτταζα καλλίτερα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον θὰ τὸν καταλάθυνα ἄμέσως. Αὐτὸ θὰ πῇ νὰ μὴν ἐργασθῇ κανεὶς τώρα καὶ τρεῖς μῆνες. Σκουριάζει.

Νά τον! ἄρχισε ἀπὸ τώρα νὰ μὴν ἔχῃ πλέον στραβά τὰ ποδάρια καὶ κυρταὶς τῆς πλάτες. Πολὺ ἐνωρίς, φίλε μου, πολὺ ἐνωρίς. Δὲν φαντάζεσαι βέβαια πῶς ἐγὼ σὲ κυττάζω ἀπὸ μακριά, ἂν ἐγνώριζες ὁμῶς τὸ ἐπάγγελμά σου δὲν θὰ στεκόσουν εἰς τὰ ποδάρια σου τόσον γρήγορα.

Ἐνθ' ὁ πρῶτον ἀριθμὸς 29 ἐσπουδάζει, ὡς ἀληθὲς εἰδήμων, τοὺς τρόπους τοῦ ἀνιχνευτοῦ, οὗτος ὠδεύει βραδέως πρὸς τὴν λεωφόρον, προφανῶς διατεθειμένος νὰ διαβῇ τὸ βουλευδάρτον.

Ταῦτοχρόνως παρετῆρει ὑπεράνω τῶν διόπτρων αὐτοῦ τοὺς περὶ αὐτόν, ἀλλ' ὁ ἀστὸς τοῦ Ἑλούς οὐδόλως προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.

— Καλὰ ἐμάντευσα πῶς δὲν θὰ πάῃ στὸ σπῖτι του ὅταν ἔβγῃ ἔξω, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Πιεδούσης. Ὁ δρόμος ποῦ καθέται εἶνε δεξιὰ καὶ αὐτὸς φαίνεται πῶς παίρνει τὸν δρόμον τοῦ Κεραμεικοῦ. Δὲν πηγαίνει οὔτε εἰς τῆς Ἰγγλέζας, διότι αὐτὴ κάθετα εἰς τὸ βουλευδάρτον Ὀσμάν. Ποῦ πηγαίνει λοιπόν; Πρέπει νὰ τὸ μάθωμεν. Θὰ ἦταν παράξενο πρᾶγμα ἂν ἐπήγαινε... τσιμουδιὰ ὁμῶς! Τώρα χρειάζεται νὰ τὸν πάρω ἀπὸ κοντὰ καθὼς πρέπει.

Εἶτα, μὲ κεκλιμένην κεφαλὴν, ὡς εἰ ἤθελε νὰ μετρήσῃ τοὺς ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου χάλικας, διέβη τὴν λεωφόρον, ὀλίγον πρὸς τ' ἀριστερά, καὶ ἔμεινε πολὺ ὀπίσω τοῦ αὐτοκαλουμένου Χόλτζ.

Οὗτος ἔφθασεν ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τοῦ βουλευδάρτου καὶ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ ἡσύχως πρὸς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῆς Εἰρήνης.

Ὁ Πιεδούσης ἠκολούθησε τὴν αὐτὴν ὁδὸν χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν λεωφόρον.

Μετ' ὀλίγον εἶδε τὸν Τολβιάκ νὰ σταματήσῃ, νὰ σύρῃ τὸ ὥρολόγιόν του καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὴν ὥραν.

— Φαίνεται πῶς φοβάται μὴν ἄργησῃ, ἐσκέφθη ὁ πράκτωρ τοῦ κυρίου Λεκὸν. Ἰσως πάρῃ κανένα ἀμάξι ἀπὸ τὴν σειρὰν ποῦ εἶνε πλησίον εἰς τὸ πεζοδρόμιον. Εἶνε τοῦλάχιστον εἰκοσι ἀμάξια στὴν ἀράδα, καὶ δὲν θὰ εὐρεθῶ στενοχωρημένος νὰ πιάσω ἓνα. Μὰ τὴν πίστι μου, προτιμῶ νὰ μὴν ἀκολουθῶ κανένα πεζός, διότι δὲν ἔχω πλέον τὰ ποδάρια ποῦ εἶχα ἄλλοτε.

Ὁ Πιεδούσης ἠπατάτο.

Ὁ Τολβιάκ δὲν ἔλαβεν ἀμαξίαν, ἔστρεψε τὴν γωνίαν τοῦ βουλευδάρτου καὶ εἰσῆλθε, χωρὶς νὰ διστάσῃ, εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Εἰρήνης.

— Πήγαινε, μικρὲ μου, πήγαινε, ἔλεγε χαμηλοφώνως ὁ Πιεδούσης. Δὲν θὰ μὲ κάμουν ποτὲ νὰ πιστεύσω πῶς σκο-

πεύεις νὰ πᾶς νὰ περπατήσῃς ἀποκάτω ἀπὸ ταῖς καστανιαῖς τοῦ Κεραμεικοῦ... καὶ εἰς τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, πρέπει νὰ φθάσῃς καὶ εἰς ἓνα μέρος.

Ταῦτοχρόνως ἔλαβε τὴν πρόνοιαν νὰ μεταβῇ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου, διὰ τὴν ἐνδεχομένην περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ψευδὴς πράκτωρ θὰ ἔστρεφε, πρᾶγμα, ὅπερ ἄλλως τε, δὲν ἔλλειψε νὰ κάμῃ.

Ἐσταμάτησε μάλιστα πρὸ τοῦ καταστήματος τοῦ Γεροδίνου, ὅπως λάβῃ καιρὸν νὰ ἐξετάσῃ μὲ τρόπον ἀδιάφορον τοὺς πέριξ διερχομένους.

Μὴ ἰδὼν οὐδένα ὑποπτον, ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.

Ὁ Πιεδούσης ἔστη καὶ αὐτὸς πρὸ τοῦ ὑελωτοῦ καταστήματος, ἔνθα ἦσαν ἐκτεθειμένοι ξενικοὶ οἶνοι καὶ ἀποικιακὰ προῖόντα, ἐφαίνετο δὲ προσηλωμένος εἰς τὸ νὰ παρατηρῇ βαρέλιον χαβιαρίου.

Ὁ Τολβιάκ, διήλθε πλησίον αὐτοῦ ὅπως εἰσέλθῃ ἐν τῇ ὁδῷ Νέα-Ἀγίου-Αὐγουστίνου, οὐδόλως δὲ ἐπρόσεξεν εἰς τὸν ἐραστὴν τοῦτον τὸν ἐκλεκτὸν ἔδεσμάτων.

Ὁ ὑποκρινόμενος τὸν ἀστὸν ἄφησε τὸν ψευδῇ πράκτορα νὰ προχωρήσῃ ὀλίγον, διότι ἡ ὁδὸς Νέα-Ἀγίου-Αὐγουστίνου ἦτο ἥττον εὐρεῖα τῆς ὁδοῦ τῆς Εἰρήνης, καὶ δὲν ἤθελε νὰ πολιορκήσῃ ἐγγύτερον τὸ θήραμα. Ἀφοῦ ὁ Τολβιάκ προῦχώρησεν εἰκοσι βήματα, ὁ Πιεδούσης ἠκολούθησε τὰ ἔχνη μὲ βάδισμα πάντοτε μεμετρημένον.

Δὲν εἶχον ἔτι ἀρχίσει νὰ κατεδαφίζωσιν ὅπως σχηματίσωσιν τὴν πᾶροδον τοῦ νέου Μελοδράματος, ὅθεν ὑπῆρχε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁδὸν Νέας-Ἀγίου-Αὐγουστίνου καὶ Λουδοβίκου τοῦ Μεγάλου, παλαιὰ οἰκία ἀνευ ἐργαστηρίων.

Ἦτο διὰ τὸν παρακολουθοῦντα μέρος δύσκολον νὰ διαβῇ ἀπαρτήρητος, ὁ δὲ Πιεδούσης, πρὶν φθάσῃ ἐκεῖ, ἐβράδυνε τὸ βῆμα καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ, ἐλλείψει καλλιτέρας ἀπασχολήσεως, τὰς ἐπιγραφὰς τῶν μετ' ἐπιπλῶν ξενοδοχείων, ἅτινα βριθοῦσιν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Ὁ Τολβιάκ, ἐν τούτοις, οὐδόλως ἔσπευδεν.

Ὡδεύει πλησίον τῶν τοίχων, ἀναμφιβόλως ἵνα προφυλαχθῇ ἐκ τῶν καυστικῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου τοῦ Μαΐου, καὶ δὲν παρετῆρει πλέον ὀπισθεν αὐτοῦ.

Αἴφνης ὁ Πιεδούσης εἶδεν ὅτι ἐπροχώρει ταχέως ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἀντέν, διὸ ἐτάχυνε καὶ αὐτὸς τὸ βῆμα, ἐκ φόβου μήτοι ἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπ' αὐτοῦ.

Περίπτωσις τις ὁμῶς ἀπροσδόκητος, ἣν δὲν περιέμεναν, ἐτάραξε τὰς σοφὰς σκέψεις του.

Ἀμαξία κενή, ἐρχομένη ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἀντέν, ἐνεφανίσθη βαδίζουσα ἡσύχως.

Ὁ Τολβιάκ ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν ἡνίοχον, ὅστις ἐσταμάτησεν, ἠνέφξε βιαίως τὴν θυρίδα καὶ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ.

— Ἀ! τὸν ἄθλιον! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Πιεδούσης. Δὲν ἔπιασεν ἀμάξι εἰς τὸ βουλευδάρτον, διότι φοβόταν μὴν πιά-

ση κανείς άλλο και τὸν πάρη τὸ κατόπι και τώρα ποῦ δὲν ὑπάρχει παρὰ ἓνα μόνον, τὸ τσακώνει. Στὴν τιμὴ μου αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα.

Ἡ ἄμαξα, ἥτις ἦτο κλειστὴ μονόκλιντρος ἄμαξα, ἐστρέφετο περὶ ἐαυτήν, ἵνα ἐπαναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν ἐξ ἧς ἦλθε, μέχρις οὐδὲ ὁ ἵππος στρέψῃ, ὁ Πιεδούσης ἦτο καταδεδικασμένος νὰ μένῃ ἀκίνητος, διότι ἂν ἤρχιζε νὰ τρέχῃ ἵνα πλησιάσῃ τὴν ἄμαξαν, ὁ Τολβιάκ, ὅστις ἠδύνατο νὰ ἰδῇ αὐτὸν διὰ τῶν ὤλων, δὲν θὰ ἐδυσκολευέτο νὰ ἐρωτήσῃ ἐαυτὸν, διατί ὁ ἀστὸς οὗτος, ὅστις περιδιάβαζεν ἡσύχως, αἰφνης ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὡς σιδηροδρομος.

Ὅθεν ὁ δυστυχὴς πράκτωρ τοῦ κυρίου Λεκὸκ εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ περιστείλῃ τὴν ὁρμὴν του ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα, ἔμεινε δὲ πάντοτε προσεκτικός, ἀλλὰ προσποιούμενος ὅτι ἀναγινώσκει τὰς ἐπιγραφὰς τῶν καταστημάτων, καὶ ἀκροώμενος, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀκούσῃ τὸν κρότον ἐρχομένης ἁμάξης κατὰ τύχην.

Ἐν τούτοις ἡ ὁδὸς ἦτο σιωπηλὴ καὶ ἔρημος.

Ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικός, οἱ δὲ ἄμαξηλαται, ρέγγοντες ἐπὶ τῶν ἐδωλίων αὐτῶν, δὲν ἐγκατέλιπον οἰκειοθελῶς τοὺς σταθμούς των, ὅπως περιφέρονται ἀνευ ὀρισμένου σκοποῦ.

Ἦτο ὅλως ἔκτακτον ὅτι ὁ Τολβιάκ εἶχε τὴν τύχην ν' ἀπαντήσῃ ἄμαξαν.

Ὁ ἀτυχὴς Πιεδούσης παρετήρησεν ἄπαξ ἔτι μῆτοι ἰδῇ ἐρχομένην ἄμαξαν, μὴ ἐλπίζων δὲ πλέον ὅτι ὁ οὐρκνὸς θὰ ἤρχετο πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ, ἔλαβε γενναίως τὴν ἀπόφασιν του, καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ, δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν αὐτοῦ, πρὸς καταδίωξιν τῆς ἁμάξης, ἥτις ἔκλειε τὸν Τολβιάκ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Τὸ λογικόν της τὴν εἰδοποιεῖ ὅτι ἡ θέσις της ἦτο ἀδιέξοδος ὅσον καὶ ἀνελπίς.

Τὴν θέσιν, ἣν εἶχε κερδίσῃ... ἐντίμως, κατὰ τὴν γνώμην τῆς Λαίδης Ζάνετ, ὤφειλεν εἰς ἐγκληματικὴν ἀπάτην.

Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ μετριάσῃ, οὐδὲν ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ τὸ εἰδεχθὲς τῆς πράξεως ταύτης.

Ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν της ἐντὸς τοῦ ρινομάκτρου της καὶ ἀφῆκε νὰ ρεύσῃ τὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της πλημμυρήσαντα καὶ μόλις συγκρατούμενα ἀνωφελῆ δάκρυα, καὶ εἶτα ἐπειράθη νὰ δώσῃ ἄλλοιαν τινα ὧθησιν εἰς τὰς σκέψεις της.

Τί τῇ εἶχεν εἶπει ἡ Λαίδη Ζάνετ, εἰσερχομένη εἰς τὴν βιβλιοθήκην;

Ὅτι θὰ ἐπανήρχετο ὅπως συνεχίσῃ τὴν περὶ τοῦ Ὁρατίου συνδιάλεξίν των.

Ἡ Μέρση ἐμάντευσε τί ἔμελλον νὰ τῇ εἴπωσι, διότι ἐγίνωσκε κάλλιστα τί ἐζήτει παρ' αὐτῆς ὁ Ὁράτιος.

Πῶς ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν νέαν ταύτην στενοχωρίαν;

Τί νὰ πράξῃ, δι' ὄνομα Θεοῦ;

Ἡδύνατο.... τὸν ἄνδρα, ὅστις τὴν ἠγάπα.... καὶ τὸν ὅποιον καὶ ἐκείνη ἠγάπα.... νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ριφθῇ τυφλῶς εἰς βκραθρῶδη γάμον μετὰ γυναικός, ἥτις ὑπῆρξε γυνὴ ἀπωλείας;

Ὁχι! Ὁφείλειεν αὕτη νὰ τῷ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ πῶς;

Δὲν θὰ συνέτριβε τὴν καρδίαν τοῦ Ὁρατίου;

Θὰ ἠδύνατο νὰ βυθίσῃ αὐτὴ ἐαυτήν ἐντὸς τοιαύτης αἰσχύνης;

Πῶς νὰ ἐξωμολογεῖτο τὴν εἰδεχθῆ ἀλήθειαν;

— Ὡ! δὲν δύναμαι!... δὲν θέλω νὰ τῷ τὰ εἴπω! ἀνέκραξεν. Ἡ στιγμὴ ἐκείνη θὰ μ' ἐφόνευεν!

Ἀλλ' αἱ εὐστροφοὶ διαθέσεις της ἤλλαξαν ἄπαξ ἔτι.

Ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ τὴν παρέσυρε καὶ εἶπε καθ' ἐαυτήν, ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ ἤθελε τὴν ἀπολέσει, ἦτο ὅ,τι εὐγενέστερον ἐνεῖχεν ἡ φύσις αὐτῆς.

Ἡ καρδιά της ὑπερεπληρώθη αὐθις θρασυτήτος καὶ πικρίας.

Ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου μὲ τοὺς ὀφθαλμούς λαμποντας καὶ μὲ τὰς παρειὰς φλεγούσας ἐκ κακίας καὶ ὀργῆς.

— Καὶ ἐπὶ τέλους δὲν εἶμαι χειροτέρα πάσης ἄλλης οἰασθήποτε γυναικός, ἐσκέπτετο. Ἀλλὰ θὰ τὸν ἐνυμφεύοντο χάριν τῆς περιουσίας του.

Ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν ὑπερίσχυεν αὐθις ἐν ἐαυτῇ ὁ ἀγαθὸς δαίμων.

Ἐὰν ἡπάτα τὸν Ὁράτιον, τὸν ὅποιον ἐκ παρομοίας ταπεινότητος τόσαι ἄλλαι γυναῖκες δὲν ἤθελον διστάσει, διαπράττουσαι τὴν ἀτιμίαν αὐτὴν, νὰ τὸν νυμφευθῶσι, ποῖαν συγγνώμην τῆς πράξεώς της θὰ ἐτόλμα νὰ ἐξαίτησῃ παρ' αὐτοῦ;

Ἴνα εὖρη καταφυγὴν ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ ἐζήτησε ταύτην ἐκεῖ, ἔνθα καὶ ἄλλοτε εἶχεν εὖρει παραμυθίαν... εἰς ἀσθενῇ ἐγκαρτέρησιν καὶ εἰς ἀδρανῇ ἀπελπισίαν.

— Ὡ! διατί νὰ μὴ ἀποθάνω προτοῦ εἰσελθῶ εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην; Ἀλλὰ καὶ τόρα ἂν ἀπέθνησκον, ἐφέλλισεν, ὅποια ἐπιθυμητὴ ἀπαλλαγὴ καὶ δι' ἐκείνου καὶ δι' ἐμέ!

Καὶ οὕτω κατέπαυσε καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἡ ἐνδόμυχος πάλιν τῆς Μέρσης Μερρίκ, ὅτε, ἡ εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου ἄγουσα θύρα ἠνεῳγῇ ἀθอรύτως.

Ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ εἶχεν ἀναμείνει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ εὐνοϊκῆς μεσολαβήσεως τῆς Λαίδης Ζάνετ, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ περιμένῃ περισσότερον.

Προσέβλεψε γύρω του μετὰ προφυλάξεως, ἔτοιμος νὰ γίνῃ ἀφαντος ἀμέσως χωρὶς οὐδὲν νὰ εἴπῃ, ἔὰν αἱ δύο γυναῖκες συνωμύλουν εἰσέτι.

Ἡ ἀπουσία τῆς Λαίδης Ζάνετ τῇ ἐ-

πέτρεψε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ συνεννόησις εἶχε λήξει.

Ἴσως ἡ μνηστὴ του τὸν ἀνέμενεν ἐκεῖ, μόνη, ὅπως τῷ ὁμιλήσῃ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς καρδίας της!...

Ἐβάδισε, προχωρήσας κατὰ ὀλίγα βήματα.

Ἡ Μέρση οὐδ' ἐκινεῖτο. Ἐκάθητο ἀφρημένη, ἀναίσθητος, βεθυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις της.

Ἴσως αὐτὸν ἀνεπόλει.

Προῦχώρησεν ὀλίγον ἔτι ἐγγύτερον αὐτῆς καὶ τὴν ἐκάλεσε:

— Χάρις!

Ἐκείνη ἠνωρθώθη ἐπὶ τῶν ποδῶν της βάλλουσα κραυγὴν.

— Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ μὴ μὲ ἐκπλήτετε τοιουτοτρόπως, εἶπεν ὀργίλη, ἐπαναπίπτουσα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Ὁ ἐλάχιστος αἰφνιδίος τρόμος κάμνει τὴν καρδίαν μου νὰ πάλῃ σφοδρῶς μέχρι διαρρήξεως, τὸ γνωρίζετε κάλλιστα.

Ὁ Ὁράτιος ἐξελιπάρησε τὴν συγγνώμην του μετ' ὅλης τῆς ταπεινότητος ἐραστοῦ συναισθηνομένου τὸ σφάλμα του.

Ἐν τῷ νευρικῷ ἐρεθισμῷ ὅστις κατεῖχε τὴν Μέρσην δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ τὴν πράυνῃ.

Ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς της ἐν σιγῇ, ἐκεῖνος δέ, ὅστις σχεδὸν δὲν ἀμφίβαλλε περὶ τῆς ὀδυνηρᾶς ἡθικῆς κρίσεως, ἣν ὑπέστη ἡ νεῆνις, ἐκάθησε πλησίον της καὶ τὴν ἠρώτησε σιγαλότατα ἔὰν εἶχεν ἴδει τὴν Λαίδην Ζάνετ.

Ἐκείνη τῷ ἀπήντησε καταφατικῶς διὰ τόνου καὶ ὕφους, ἐξ ὧν ἔμπειρος ἄνθρωπος θὰ κατενόει ὅτι ὤφειλε νὰ λάβῃ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰς μεγαλειτέρας προφυλάξεις.

Ἀλλ' ὁ Ὁράτιος ἦτο νέος, ἀνυπόμονος, καὶ ἐξηρεθισμένος ἐκ τῆς μακρᾶς προσδοκίας εἰς τὸ γειτονικὸν δωματίον.

Χωρὶς ποσὼς νὰ διστάσῃ ἀπηύθυνεν ἐτέραν ἐρώτησιν εἰς τὴν Μέρσην:

— Σὰς εἶπε τίποτε ἡ Λαίδη Ζάνετ;...

Ἡ Μέρση ἐστράφη πρὸς αὐτὸν ἐξηγριωμένη καὶ δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ τελειώσῃ.

— Μοὶ ἀπεστείλατε τὴν Λαίδην Ζάνετ διὰ νὰ μοῦ ἀποσπάσῃ ὑπόσχασιν νὰ ἐπισπεύσῃ τοὺς γάμους μας, ἀνέκραξεν. Ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας.

Ὁ Ὁράτιος δὲν ἐσυνετίσθη οὐδ' ἐκ τῆς δευτέρας ταύτης, καὶ σφαιστεράς τῆς πρώτης, εἰδοποιήσεως, ὅπως ὁμιλήσῃ μετὰ περισκέψεως.

— Μὴ ὀργίζεσθε! εἶπεν ἡπίως. Εἶμαι ἄρα γε ἀληθῶς καθ' ὁλοκληρίαν ἀσυγχώρητος ἔὰν παρεκάλεσα τὴν Λαίδην Ζάνετ νὰ μεσολαβήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ, ἀφοῦ ματαιῶς ἐπειράθην νὰ σὰς καταπείσω πρὸς τοῦτο ἐγὼ αὐτός; Καὶ ἡ μήτηρ μου καὶ αἱ ἀδελφαί μου ἐπειράθησαν ἐπίσης νὰ μεσολαβήσωσιν, ἀλλὰ καὶ αὗται ἐναυάγησαν.

Δὲν ἠδυνήθη ν' ἀκροασθῇ περισσότερον τῶν λόγων του· ἐκτύπησε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος ἐν ἐξάψει νευρικῆς ταραχῆς.

— Βαρύνομαι νὰ σὰς ἀκούω ὁμιλοῦντα